

Stefan bekeek Linda, zijn vrouw en de moeder van hun drie kinderen, en kon niet ontkennen dat er bezorgdheid op haar mooie gezicht stond af te lezen. Hij streelde zachtjes over haar bovenarmen en duwde haar, met een lichte tegendwang van haar kant, richting de voordeur.

'Schat, ga nu maar gewoon mee en geniet van je dagje shoppen. Je klaagt al zolang over dat tekort aan kleren in je kast en dat je het beu bent om al jaren het gevoel te hebben dat je precies niks anders draagt dan alleen maar die positiekledij.'

'Ik weet het, Stefan, maar gaat het je wel lukken? Ik bedoel, als uithuiswerkende papa ben jij nooit zo lang alleen met je kinderen. Het zijn kleine boefjes hoor, die zonen van je.'

Zijn vrouw was toch echt de grappigste thuis. Wat kon er nu zo moeilijk zijn om drie kinderen onder de zes jaar een paar uur bezig te houden?

'Lieverd, ik heb op dit ogenblik meer last met jou dan met onze kinderen. Ga. Over de kinderen moet jij je nu eens geen zorgen maken, want zo moeilijk kunnen ze niet zijn. Jij bent gewoon een beetje moe.'

Waarom wierp Linda hem nu zo'n kwade blik toe, dan wil je je vrouw eens helpen en dan krijg je dit. Jonnas, van tweeënhalve jaar, wilde niet bij hem blijven en klemde zich vast aan Linda's rok. Zijn hulp werd door haar afgewezen en ze ontfermde zich alleen over hun middelste kind. O, dus voor de zoon kon er nog een glimlach, lieve woordjes en een zoentje af. Misschien was het verstandig dat hij zijn vrouw een lief lachje toewierp en zachtjes de deur achter haar sloot zonder dat ze verdere woorden konden uitwisselen, die waarschijnlijk toch allemaal verkeerd in haar gehoor kanaal zouden binnensijpelen. Hij veegde de tranen af van het gezicht van zijn zoontje.

'Zie je, Jonnas, dat verliep toch vlotjes. Mama maakt zich weer zorgen om niets, hè. Alhoewel ... Ik ga toch eens even kijken waarom je grote broer het nodig vindt om daar zo luidkeels te staan roepen. Dadelijk wordt je babybroertje wakker, want die lag nog heerlijk te slapen.'

Hij zette Jonnas op zijn voetjes neer en tikte met zijn wijsvingertje op zijn koddig neusje.

'Ts, jouw mama is duidelijk vergeten dat ik maar op twee kleuters moet letten, want Senne slaapt. Dat doen baby's de hele dag.'

Samen wandelden ze snel richting de babykamer, zodra hij die binnenstapte en zijn oudste zoon van vijf jaar met zijn babybroertje in zijn armen balancerend op de onderste lat van het ledikantje zag staan, kreeg hij bijna een hartinfarct. Hij liep naar zijn zoons en griste nog net op tijd de baby uit Mikes handen toen die achteroverviel. In een reflex legde hij Senne terug in zijn bedje. Geen goed idee, want de babykamer vulde zich nu met het oorverdovende gehuil van drie kleintjes. Toen hij zich omdraaide en naar Jonnas keek, lagen zijn handjes tegen zijn voorhoofdje en Mike hield zijn handjes tegen zijn achterhoofdje. Door het over en weer gekibbel dat Mike Jonnas expres had pijn gedaan, werd hem hun gezamenlijke pijn duidelijk. Hij hurkte, zette op iedere knie een zoontje, sprak hen troostend toe terwijl hij hen terechtwees en wreef over hun haartjes tot hun pijn wegebde.

'Het is mooi weer, wat denken jullie ervan om in de tuin te gaan spelen? Ik zal jullie zandbak openleggen en in het deksel van de blauwe schelp water doen zodat jullie daarin kunnen zwemmen.'

Het gejuich en het geluid van naar buiten rennende kindervoetjes deed hem een klein vermoeden krijgen dat ze het zwemgedeelte wel zagen zitten. Nu alleen dit kleine wenertje in het bedje nog stil krijgen. Maar wat was die stank hierbinnen toch al een hele tijd, hoe meer hij over het bedje ging hangen hoe sneller hij doorhad dat de oorzaak zijn schattige baby was. Geweldig. Hij nam Senne onder zijn okseltjes en hield hem met uitgestrekte armen voor zich uit tot hij het stinkende wormpje in zijn handen voorzichtig op het ververskussen kon neerleggen. Moeilijk kon dat niet zijn, toch? Hij bestudeerde zijn huilend kind en schaamde zich op dat moment zo erg: eigenlijk had hij bij geen een van zijn zoons ooit een poepluier ververst. Maar hij had het zijn vrouw steeds met zoveel moederliefde zien doen, dus moest hij zijn vaderliefde nu maar eens aanspreken. Met dichtgeknepen neus begon hij eraan, maar al bij de eerste ontmoeting met de luierinhoud werd hij niet goed. O, lieve hemel, wat heb jij? Groen, het ziet groen. Hij deed de voorkant van de luier weer dicht. O, alstublieft, niet ziek zijn. Niet nu mama er niet is. Oei, oeioei, wat moest hij doen? Linda bellen om te vertellen dat ... Ja, wat? Een gegil van buiten maakte een einde aan zijn denken. Hij kleefde snel het klittenband van de luier dicht en liep met het nog steeds stinkende en wenende kind naar de tuin. Enkel had hij nu zijn zoontje tegen zich aangedrukt om zo het hoofdje goed te kunnen ondersteunen. Zijn andere hand zat onder het poepje geklemd en onderweg wilde hij een kreet van walging slaken omdat hij een streep smeer op zijn onderarm voelde plakken. Hij was toch in de juiste richting gehold toen hij het gegil hoorde, toch trof hij daar niemand

aan. Langs zijn ruggengraat be kroop hem een angstgevoel dat eindigde in zijn nekharen.

'Jonas? Mike? Jongens?'

Water! Hij was er zeker van dat hij water hoorde stromen. Nog steeds naar adem happend vanwege de stank in zijn armen, rende hij terug het huis in. Waar hij nu helemaal in ademnood bleef staan om de puin hoop te overzien. Water liep over het opgestapelde servies in de gootsteen over het aanrecht langs de keukenkastjes tot ergens halverwege de keukenvloer. Met open mond probeerde hij een strategisch plan te bedenken hoe hij dit tot een goed eind moest brengen. Eerst moest hij het water zien te stoppen en daarom racete hij naar zijn jongens om daar zijn hulp aan te bieden om de kraan weer dicht te krijgen. Gelukkig stond de mengkraan naar de koude stroom gericht. Hij moest Senne even in de box leggen, zodat hij zijn zoontjes onder zijn armen uit de waterplas kon vissen en mee naar buiten kon nemen.

'Papa, wij willen zwemmen. Dat mocht toch van je?'

'Toch niet binnen in de keuken! Mike, papa zei toch dat hij het water in jullie schelpje ging doen. Dat mochten jullie van papa niet alleen doen.'

'Mike is groot. Mike kan dat, papa.'

'Ja, Jonnas, Mike is inderdaad al een grote jongen, maar soms moet je nog ietsje groter zijn om iets al alleen te mogen doen.'

Hij gluurde langs zijn kinderen naar de wandklok. Er was pas een half uur voorbij. Hoe kon dat? Het leek wel of hij al uren alleen met hen was. Pff, hij kon maar beter verder doen als hij de jongens nog van de zon wilde laten genieten, want er hing onweer in de lucht. Zijn jongens dachten al groot te zijn, dus kon hij hen wel een simpele taak geven zodat hij Senne in een propere pamber kon wringen.

'Ok, we spreken een plan af. Ik ga jullie broertje verversen, ondertussen mogen jullie je zwembroekje gaan aandoen en daarna vullen we samen het zwembadje.'

Dat zou het moment zijn waarop hij zo meteen ook zelf ontspannen in de tuin kon gaan zitten met een koud biertje en eindelijk kon beginnen in die thriller die al zolang op hem lag te wachten. Het idee maakte hem aan het lachen. De stilte die hij nu in huis hoorde, was ook wel fijn en dat wilde zeggen dat zijn zoons rustig hun zwemgerief aandeden zonder ruzie te maken. Met zijn stinkende baby

in de armen begaf hij zich opnieuw naar de babykamer. Na tien pogingen lukte het hem om Senne een propere luier aan te doen en zijn gehuil te stoppen. Hij legde Senne opnieuw in het bedje en net toen hij naar buiten wilde gaan, zette die zijn keel terug open. Hij snelde er terug heen.

'Nee, sstt, Senne. Slapen, mijn jongen. Baby's slapen altijd, niet vergeten hoor.'

Het irritant hoge keelgeluidje van Senne maakte dat hij zijn vingers in zijn oren stak om niet voor de rest van zijn leven met gehoorschade te moeten rondlopen. Hij wist niet wat te doen, waarom huilde zijn baby? Linda zou direct weten waarom en het oplossen. Hij bekeek zijn zoon alsof hij een vreemd ingewikkeld wezen van een andere planeet was. Ondertussen voelde hij zichzelf door de warmte dorstig worden, dat koude biertje zou echt wel smaken. O, dat was het, niet? Zijn vingers kriebelden over Sennes buikje.

'Senne, jij hebt dorst, is het niet? Ja, hè? Papa gaat je flesje halen.'

Nog geen vijf stappen over de overloop bleef hij perplex staan gapen naar een kinderkamer waar een orkaan moest zijn gepasseerd. Iets anders kon niet zoveel ravage aanrichten. Over een berg kledij die uit de kleerkasten was getrokken, stapte hij de kinderkamer van Jonnas en Mike binnen. Blijkbaar had hij zijn zoontjes doen opschrikken door zo binnen te sluipen waardoor ze een nog grotere streep over hun net geschilderde muur trokken. Met grote ogen als de boze wolf in Roodkapje stond hij naar een kleurrijke muurtekening te staren.

'Nee! Wat gaat jullie mama hiervan zeggen? Trouwens, waarom hebben jullie geen kleren aan maar wel alles uit de kast gehaald?'

Het onophoudelijk gehuil van Senne maakte het hem lastig om rustig te blijven reageren. Hij keek in de berg kleren, viste er twee zwembroeken uit en liet zijn twee apen van zonen die aantrekken met het commando dat ze onmiddellijk naar de tuin moesten gaan.

In de keuken tuurde hij tijdens het bereiden van de papfles constant de tuin in. Linda had gelijk, het waren deugnieten die twee, dus hij kon ze maar beter in het oog houden. Hij vroeg zich af hoe zijn vrouw alles zo goed had weten te combineren: de kinderen, het huishouden, hun huwelijk ... Een vreselijk schuldgevoel begon aan hem te knagen. Hij was ervan uit gegaan dat het toch simpel was om drie kinderen op te voeden. Als je er al eentje had, wat was het dan om er nog eentje of meer te hebben om op te letten en die ook succesvol op

te voeden. Plotseling beseftte hij dat hij over zijn kinderen sprak zoals over zijn werk. Maar zijn kinderen waren geen tabel op zijn computer, maar levende wezens met een kloppend hartje. O nee, waarschijnlijk voelden ook zij nu al een gemis. Hijzelf moest niet veel ouder dan Mike zijn geweest toen hij het zo ervoer en sindsdien had hij dat gevoel voor altijd onderdrukt? Maakte hij hier dezelfde fout als zijn vader destijds door werk voor familie te plaatsen? Hij was een beter man dan zijn vader en zou niet in zijn voetstappen treden. Na vijf minuten keek hij buiten in de wieg op een slapende Senne, vulde het zwembadje en haalde een kan verfrissende drank uit de koelkast. Wanneer zijn zonen het water over elkaar heen smeten en schaterden van het lachen, zag en hoorde hij de lach van hun mama. Hij was zijn geliefde een uitleg verschuldigd, want hij was haar als iets vanzelfsprekends gaan bezien en vergeten hoeveel schitterende zomers zij tezamen in een prachtige blauwe zee hadden beleefd. Hoe het voelde om verliefd op haar te worden en hoe graag hij haar plaagde door water over haar prachtig gevormde lichaam te laten vloeien tot zij hem kopje onder duwde. Hoe haar lippen aanvoelden op zijn zongebruind lijf. Hij glimlachte toen hij het telefoonnummer van zijn moeder induwde en zij na twee minuten al bevestigde dat ze heel graag een midweekje op haar kleinkinderen kwam passen, zodat hij en zijn meisje nog eens op een romantisch reisje konden gaan.